ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1898 Ἀριθ. 527

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη κα. « Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Χριστὸς Ἀνέστη. Ἀγάπη. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἡ ἀγάπη. Θρησκευτικὴ Φιλολογία.—Ἄσυλον Ἀνιάτων.—Τὸ Πασχαλινὸν θαῦμα (ὑπὸ κ. Ἑλένης Πολιτάκη). — Zaardam (ὑπὸ κ. Μαρίας Δρόσου).—Ἑλληνὶς ἰατρὸς ἐν Βιέννῃ. — Ἀλληλογραφία.—Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Χριστὸς Ἀνέστη! Πάντοτε αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἤχησαν καὶ ἠχοῦν χαρμοσύνως. Πάντοτε ὑπῆρξαν τὸ σύμβολον τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος διὰ τὸν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου Χριστιανισμόν. Πάντοτε ἀπετέλεσαν τὴν ὡραιοτέραν μελῳδίαν, ἥτις ἀπήχησεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν, τὸ γλυκύτερον ἄκουσμα, τὸ ὁποῖον ἐνωτίσθη ἡ ἀνθρωπίνη ἀκοή.

Εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἡ μετὰ τὸν χειμῶνα τὸν βαρὺν τῆς ἁμαρτίας ἀνατολὴ τῆς ζωογόνου ἀνοίξεως μὲ τὰ ρόδινα χρώματα τῆς νέας ζωῆς, τῆς γεμάτης καὶ πάλιν ἀπὸ ὄνειρα καὶ ἐλπίδας καὶ μειδιάματα καὶ χαράν. Εἶναι ἡ πρωΐα ἡ αἰγλήεσσα καὶ φωτοβόλος, ἡ πλέουσα εἰς τὰ ἀρώματα, ἡ ἀναδυομένη ἀπὸ τὸ λουτρὸν τῶν μαγικῶν χρωμάτων τῆς ἀνατολῆς, μετὰ τὴν σκοτεινὴν καὶ παγερὰν νύκτα, καθ' ἣν ἐπετελέσθη ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῶν αἰώνων ἡ εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἁμαρτίαν παραπλάνησις. Εἶναι ἡ μετὰ τὴν μακρὰν πάλην τῆς ὕλης κατὰ τοῦ πνεύματος ἐπικράτησις αὐτοῦ, ἡ εἰς τὰς σφαίρας τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ ἰδεώδους καὶ τοῦ μεγάλου ἔξαρσις καὶ πάλιν τῆς ψυχῆς καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐξιδανίκευσις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Εἶναι ἡ ζωὴ μετὰ τὸν θάνατον, ἡ γαλήνη μετὰ τὴν τρικυμίαν, ἡ ἀλήθεια μετὰ τὸ ψεῦδος, ἡ ἀγάπη μετὰ τὸ μῖσος, ἡ πίστις μετὰ τὴν ἀπιστίαν, ἡ εὐτυχία μετὰ τὴν δυστυχίαν, τὸ ἀπείρως καλὸν μετὰ τὸ ἀπείρως κακόν, τὸ ἀπείρως μέγα καὶ ὑψηλὸν μετὰ τὸ ἀπείρως μικρὸν καὶ ταπεινόν.

Καὶ ἡ ἑορτὴ αὕτη τῆς Ἀναστάσεως δὲν ἑορτάζεται μόνον παρὰ τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποτελοῦν τὴν μεγαλητέραν μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος· ἑορτάζεται παρ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἀδιάφορον ἐὰν ὑπὸ ἄλλην μορφὴν καὶ ὑπὸ ἄλλον τύπον. Οἱ ἄγριοι, οἱ βάρβαροι, οἱ Τοῦρκοι, οἱ Βουδισταί, οἱ Ἑβραῖοι, ὅλαι αἱ φυλαὶ καὶ ὅλοι οἱ λαοί, ὡς εἷς καὶ μόνος ἄνθρωπος ᾐσθάνθησαν πάντοτε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλπίδος καὶ ὠνειρεύθησαν πάντοτε τὴν ἐπίτευξιν τοῦ καλοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος ἀνάπτυξιν καὶ ἀντίληψιν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἀντιπροσωπεύει καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον τὸ ὑπέρτατον καλὸν καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐλπίδα, διὰ τοῦτο ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα ἂν καὶ ὑπὸ ἄλλους τύπους καὶ ἄλλα ὀνόματα, εἰς διάφορον ἡμέραν καὶ διάφορον ὥραν, ἑορτάζει ὅμως τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν τῆς Ἀγάπης καὶ Ἀναστάσεως.

Ὁ θεσπιστὴς καὶ θεμελιωτὴς αὐτῆς μετὰ τόσων αἰώνων ὑποδούλωσιν τοῦ ἀνθρώτου εἰς τὴν κτηνώδη ὕλην, ὁ ἐ σαρκώσας καὶ διατυπώσας τὸ ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων ὠνειροπόλησαν οἱ Κομφούκιοι καὶ οἱ Σωκράται καὶ οἱ Πλάτωνες καὶ ὅλοι οἱ ἠθικολόγοι καὶ ἰδεαλισταὶ τοῦ κόσμου, συγκεντροῖ ἐν ἑκυτῷ ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ φωτός, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπλημμύρησε τὸν κόσμον, ὅλην τὴν δύναμιν τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας, ἐρ' ἧς ἠδραίωσε τὸ μέγα καὶ ἀσάλευτον οἰκοδόμημα τῆς ἀληθοῦς θρησκείας.

Καὶ ἄλλοι ἔπαθαν καὶ ἄλλοι ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των καὶ ἄλλοι ἐχλευάσθησαν καὶ ἐταπεινώθησαν καὶ ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ τοῦ ἰδεώδους, ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀληθείας. Ἀλλ' οὐδεὶς κατώρθωσε τὸ μέγα κατόρθωμα νὰ ἐνσαρκώσῃ εἰς ἑκυτὸν τὸν τέλειον τύπον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς, νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἴδιόν του πρόσωπον τὴν τελειότητα καὶ ἁγιότητα τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος.

Διὰ τοῦτο ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν μεγάλη καὶ μοναδικὴ θρησκεία τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι χαρμόσυνος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην ἡμέρα. Διὰ τοῦτο εἰς ἡμᾶς ἰδίᾳ τοὺς ἐξερχομένους σκληρᾶς δοκιμασίας, ἡ ἡμέρα αὕτη δίδει ἐλπίδας καὶ ὁπλίζει μὲ θάρρος καὶ παρέχει ἀνακούφισιν καὶ ἀναπτεροῖ τὸ φρόνημα καὶ ἐνισχύει τὴν θέλησιν. Διὰ τοῦτο βλέπομεν σήμερον πέραν τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν ὑπερτάτην ἰδέαν τοῦ καλοῦ, ὡς ἐν ὀνείρῳ ἀπωτάτῳ καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀνατολὴν χρυσῆς ἠοῦς, δι' ἧς θὰ ἀναλάμψῃ ἡ ἀλήθεια καὶ θὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ κατακλυσθὲν ὑπὸ τρικυμιῶν καὶ καταιγίδων ἐθνικὸν σκάφος μας ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐπλοία.

Πάσχα – Ἀγάπη

Δὲν εἰξεύρω ὡραιότερον χαρακτηρισμὸν τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ὡραιότερον τίτλον καὶ μᾶλλον ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅσον τὸν τίτλον τῆς *Ἀγάπης*. Ἡ λέξις *Πάσχα* εἶναι λέξις Ἑβραϊκὴ καὶ δὲν ὤφειλε νὰ καθιερωθῇ παρὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ ἐπισκιάζῃ σχεδὸν τὸν ὡραῖον τίτλον τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἀγάπη ὑπῆρξε ἡ ἀρχικὴ καὶ ὑπερτάτη ἰδέα τοῦ δόγματος τοῦ Χριστοῦ· ἡ ἀγάπη, ὁ ἀληθὴς ἐκπολιτιστικὸς χαρακτήρ του, ἡ ἀγάπη τὸ σύμβολόν του, ἡ ἀγάπη ἡ δύναμίς του. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ Ὠκεανός, εἰς τὸν ὁποῖον κατεποντίσθη καὶ ἐναυάγησεν ἡ οἴησις καὶ τὸ ψεῦδος, ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ σκληρότης, ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ ἀπανθρωπία. Διὰ τῆς ἀγάπης ὁ ἄνθρωπος ἐτάχθη εἰς τὴν ὑπερτάτην βαθμῖδα τῆς δημιουργίας καὶ ἐγένετο ἰσότιμος καὶ ἰσοδύναμος σχεδὸν πρὸς αὐτὸν τὸν Δημιουργόν. Ἀγάπη! λέξις μεγάλη καὶ γλυκεῖα, λέξις μάγος καὶ κραταιά, λέξις θίγουσα τὰς τρυφερωτέρας τῆς καρδίας μας χορδὰς καὶ συγκρατοῦσα μὲ τὴν θαυμασίαν δύναμίν σου τὴν ἁρμονίαν ὅλης τῆς δημιουργίας.

Ἀγάπη! θεία καὶ ὡραία ἀκτίς, φωτίζουσα τοὺς ἡλίους καὶ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας, ζωογονοῦσα καὶ θερμαίνουσα καὶ τὴν ἄψυχον ἔτι καὶ νεκρὰν φύσιν. Τί θὰ ἦτο ἄνευ σοῦ ὁ κόσμος; Πῶς θὰ ὑπῆρχεν ἄνευ σοῦ ὁ ἄνθρωπος; Καὶ θὰ ὑπῆρχε κἂν κόσμος καὶ θὰ ὑπῆρχεν ἄνθρωπος καὶ θὰ ὑπῆρχον πτηνὰ ψάλλοντα καὶ θὰ ὑπῆρχαν ἄνθη εὐωδιάζοντα ἄνευ τῆς ἀγάπης; Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἡ ζωή, δὲν εἶναι ἡ μουσική, δὲν εἶναι ἡ ποίησις; δὲν εἶναι τὸ ἄρωμα τῆς δημιουργίας; Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ δημιουργία μὲ τὴν τόσην ἐντέλειάν της μὲ τὰ τόσα κάλλη της, μὲ τὴν τόσην πλαστικότητα τῶν γραμμῶν της, μὲ τὴν τόσην ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων της;

Καὶ ἠδύνατο ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς αὐτὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ πλάσμα αὐτὸ τῆς θείας ἀγάπης νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον μὲ ἄλλο σύμβολον, μὲ ἄλλο ἔμβλημα, μὲ ἄλλον τίτλον, μὲ ἄλλο πρόγραμμα ἢ τὸ τῆς ἀγάπης; Καὶ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ κἄν, νὰ ζήσῃ κἂν ἄνευ αὐτῆς; Καὶ ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸ σκότος, ἐὰν δὲν τὸν περιέβαλλεν ἡ φωτοστεφάνη, ἐὰν δὲν ἔλουε τὴν ἁγίαν κεφαλήν του τὸ χρυσοῦν ἀκτινωτόν σου; Διὰ σοῦ, ὦ μαγικὴ δύναμις, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον· διὰ σοῦ ἐθεμελίωσε τὸ ἀσάλευτον τῆς βασιλείας του οἰκοδόμημα καὶ ἐπὶ σὲ ἐστήριξε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ σοῦ τόσα κατασυνέτριψε δεσμά, τόσας κατέρριψε προλήψεις, τόσας ἔλυσεν ἀλύσεις, τόσας διεσκέδασε πλάνας, τόσας κατήργησε δουλείας, τόσα ἔσβυσε πάθη, τόσας ἐπούλωσε πληγάς, τόσας ἐγλύκανε πικρίας. Διὰ σοῦ ἐκήρυξε τὴν ἰσότητα, διὰ σοῦ ἐπέβαλε τὴν ἀδελφότητα.

Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, τὰς ὁποίας ἐτίμησε καὶ μὲ τὴν γέννησίν του, ἐξαγιάσας τὴν ἀγνότητα καὶ παρθενίαν τῆς γυναικὸς διὰ τῆς θείας ἀγάπης, καὶ μὲ τὴν φιλίαν του καὶ μὲ τὴν θείαν διδασκαλίαν του καὶ μὲ τὴν ἐπιείκειάν του· ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ὀφείλομεν εἰς τὴν ἄπειρον ἀγάπην Του ὅλην τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις μᾶς ἀπηρνήθη, ὅλον τὸ κῦρος καὶ τὴν αὐθεντίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς καὶ τὸ φῶς τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὁ δόλος καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ σκληρότης καὶ ἡ ἀπανθρωπία μᾶς εἶχον ἀρνηθῆ, μᾶς εἶχον ἀπαγορεύσει.

Ἡ ἡμέρα λοιπὸν αὐτὴ τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως μὲν τοῦ ἀνθρώπου καθόλου ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἡ τῆς πραγματικῆς δὲ χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς ἀπὸ τῆς δουλείας καὶ τῆς τυραννίας. Διὰ τοῦτο τὴν ὑποδεχόμεθα ἡμεῖς ἰδίᾳ μὲ μεῖζονα χαράν, διὰ τοῦτο τὴν στολίζομεν μὲ ἄνθη καὶ μὲ ἀρώματα καὶ ἀνάπτομεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς λατρείας της χρυσᾶς λαμπάδας καὶ τῇ προσφέρομεν ὅλην τὴν ἀγάπην ἀπὸ τὴν ὁποίαν πλημμυρεῖ ἡ εὐγνωμονοῦσα ψυχή μας.

Ἡ ἀγάπη κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον

Τόσον μὲ παρέσυρεν ὁ ὕμνος μου πρὸς τὴν ἀγάπην, ὥστε ἐλησμόνησα σχεδὸν ὅτι γράφω ἐπιστολήν, ἣν καὶ θὰ ἦτο τολμηρὸν νὰ ὁμιλήσω ἐγὼ εἰς ἐπιστολήν μου περὶ ἀγάπης, κατόπιν τῆς ἀπαθανατισθείσης περὶ ἀγάπης ἐπιστολῆς, ἣν ἔγραψεν ὁ μέγας ρήτωρ καὶ μέγας ποιητὴς καὶ μέγας φιλόσοφος τῆς θρησκείας, ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους.

Εἶναι τόσον ὡραία ἡ ἐπιστολή του ἐκείνη, ὥστε θά μου ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ τὴν ἀντιγράψω ἐδῶ. Εἶναι ἓν φιλολογικὸν τεμάχιον, ἄξιον νὰ συγκριθῇ μὲ τὰ τελειότερα ἀριστουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας· εἶναι ὁ φιλοσοφικώτερος ὕμνος, ὁ ὁποῖος ἐγράφη μέχρι σήμερον ἀπὸ τοὺς ποιητὰς τοῦ κόσμου εἰς τὴν *ἀγάπην*.

«Ἐάν, λέγει, λαλῶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγγέλων καὶ δὲν ἔχω ἀγάπην, εἶμαι ὡς χάλκινον ὄργανον ἠχοῦν ξένους ἤχους ἢ ὡς κύμβαλον, τὸ ὁποῖον κάμνει μόνον θόρυβον.

«Καὶ ἐὰν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ προφητεύω καὶ νὰ γνωρίζω τὰ μυστήρια ὅλης τῆς φύσεως καὶ ἐὰν ἔχω τόσην πίστιν ὥστε καὶ τὰ βουνὰ νὰ μετακινῶ, δὲν ἔχω δὲ ἀγάπην, οὐδὲν ἔχω ὄφελος.

«Καὶ ἐὰν τρέφω ὅλους τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην μὲ τὸν πλοῦτόν μου, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ σῶμά μου εἰς τὸ πῦρ καὶ δὲν ἀγαπῶ, οὐδὲν ἔχω ὄφελος.

«Ἡ ἀγάπη γεννᾷ μακροθυμίαν καὶ χρηστότητα. Ἡ ἀγάπη δὲν ζηλεύει, δὲν φθονεῖ· ἡ ἀγάπη δὲν θρασύνει· ἡ ἀγάπη δὲν μεγαλαυχεῖ.

«Ἡ ἀγάπη δὲν φέρεται ἀπρεπῶς, δὲν εἶναι φίλαυτος, δὲν ὀργίζεται, δὲν σκέπτεται τὸ κακόν.

«Ἡ ἀγάπη δὲν χαίρει διὰ τὴν ἀδικίαν, χαίρει ὅμως μὲ τὴν ἀλήθειαν.

«Ἡ ἀγάπη τὰ πάντα προστατεύει, τὰ πάντα πιστεύει, τὰ πάντα ἐλπίζει, τὰ πάντα ὑπομένει.

«Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, οὐδέποτε ἐξασθενεῖ, καὶ ἐὰν ἀκόμη καταργηθοῦν αἱ προφητεῖαι καὶ αἱ γλῶσσαι παύσουν νὰ λαλοῦν καὶ ἡ σοφία ἐκλείψῃ.

«Διότι τώρα μερικὰ μόνον πράγματα γνωρίζομεν καὶ μερικὰ μόνον προφητεύομεν. Ὅταν δὲ γνωσθῶσι τὰ πάντα τελείως, τότε τὰ μερικὰ θὰ καταργηθοῦν.

«Ὅταν ἤμουν νήπιον,—δηλαδὴ ἀμαθής—ἐλάλουν ὡς ἀμαθής, καὶ ἐσκεπτόμην καὶ εἶχον ἰδέας ἀμαθοῦς. Καὶ τώρα ὅταν ἔγεινα ἀνήρ, δηλ. λογικός, κατήργησα τὰς σκέψεις μου ἐκείνας.

«Διότι τώρα μὲν βλέπομεν ὡς δι' ἐσωτερικοῦ κατόπτρου τὰ δυσνόητα πράγματα, τότε δὲ ἐξητάζομεν αὐτὰ μόνον κατ' ἐπιφάνειαν. Πρὸ ὀλίγου ἐγνώριζον μόνον μερικὰ πράγματα, τώρα δὲ γνωρίζω καὶ θὰ γνωρίσω τελειότερα.

«Τώρα λοιπὸν μοῦ μένει πίστις, ἐλπὶς καὶ ἀγάπη, οἱ τρεῖς οὗτοι παράγοντες τῆς εὐτυχίας. Μεγαλειτέρα δὲ πάντων ἡ ἀγάπη».

Πόση φιλοσοφία καὶ πόσος ὕψος ἰδεῶν καὶ πόση δύναμις καὶ πόση περιεκτικότης εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς!

Ὁ χθεσινὸς ἀποστάτης, ὁ χθεσινὸς διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ χθεσινὸς τῆς θρησκείας, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ὑποκρισίας ἐνθουσιώδης ὀπαδὸς εἶναι ὁ νήπιος ἀνήρ, τὸν ὁποῖον ἠνδρωσε κατὰ τὸν νοῦν ὁ Χριστιανισμός.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ὁ πρῶτος σοφός, ὁ πρῶτος φιλόσοφος ἀπόστολος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Τὸν Χριστὸν δὲν ἐγνώρισε, τὸν Χριστὸν δὲν εἶδε ποτέ, διότι ἐγεννήθη ἀκριβῶς δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του. Τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὡς διδασκάλου. Τὴν γοητείαν τοῦ λόγου του δὲν ὑπέστη αὐτὸς ὡς οἱ λοιποὶ ἀπόστολοί του. Δὲν ἀνετράφη, ἀλλ' οὔτε ἐξεπαιδεύθη κατὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ὑπῆρξε μάλιστα φανατικὸς διώκτης τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἄλλος ἠννόησε πληρέστερον τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, οὐδεὶς ἄλλος διετύπωσε καὶ ἀνέπτυξε τὸ χριστιανικὸν δόγμα ὑπὸ τελειοτέραν μορφήν, ὅσον ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Δὲν ἐμμένει εἰς τοὺς τύπους ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀκριβῶς ὡς αὐτὸς ὁ Χριστὸς κηρύσσεται ἀμείλικτος κατ' αὐτῶν. «Τί σημαίνει, λέγει, ἐὰν ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγγέλων καὶ δὲν ἔχω ἀγάπην;» Δηλαδὴ τί σημαίνουν οἱ ἐξωτερικοὶ τύποι καὶ αἱ ὡραῖαι καὶ πομπώδεις φράσεις καὶ ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ πίστις καὶ ἡ πρὸς ἐπίδειξιν φιλανθρωπία καὶ ἡ αὐτοθυσία, ἐὰν ἡ καρδία μου δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὴ ἀγάπης;

Ὅλα τὰ παρόντα, ὅλα τὰ σήμερον ὑπὸ τῆς θρησκείας θεσπισθέντα δύανται, λέγει, νὰ καταργηθοῦν, διότι πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ καὶ πλάνη τις ἐν αὐτοῖς, πιθανὸν νὰ ἐθεσπίσθησαν ἀνάλογα πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλ' ὅταν ὑπάρχῃ πίστις, ἐλπὶς καὶ ἀγάπη, ἡ ἀλήθεια θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἀνεύρῃ πάντοτε τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν, ἥτις καὶ πάλιν εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀγάπῃ.

Ἀλλὰ μήπως μόνον περὶ ἀγάπης ἔγραψεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Καὶ τί θέμα δὲν ἐπραγματεύθη καὶ ἐπὶ τίνος ἰδέας δὲν ἐφιλοσόφησε καὶ ποῖον ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων δὲν ἐμελέτησε εἰς τὰς θαυμασίας ἐπιστολάς του πρὸς τοὺς Ρωμαίους καὶ πρὸς τοὺς Κορινθίους καὶ πρὸς τοὺς Γαλάτας, καὶ πρὸς τοὺς Ἐφεσίους καὶ πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, καὶ πρὸς τὸν Τιμόθεον καὶ πρὸς ὅλους τοὺς λαούς, εἰς τοὺς ὁποίους εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἐπιστολῶν ἐδίδαξε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μετάνοιαν;

Καὶ πόσα σοφὰ πράγματα δὲν θὰ ἐδιδασκόμεθα ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου ἀναγινώσκονται πάντοτε εἰς τὸν ναόν, ἐὰν μετεφράζοντο εἰς γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν νὰ ἐννοοῦν ὅλοι καὶ εἰς ὕφος ἁπλοῦν διερμηνεῦον καὶ διατυπόνον σαφῶς τὸ πνεῦμά των;

Δὲν θὰ φανῶ, ἐλπίζω, ἀσεβὴς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐὰν εἴπω, ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μαρκίνεται καὶ ὁ ζῆλος τῶν χριστιανῶν μειοῦται καὶ ἡ πίστις ἐξασθενεῖ, ἀκριβῶς διότι, ὅ,τι μέγα καὶ σοφὸν καὶ ἐποικοδομητικὸν ἐγράφη πρὸς κραταίωσιν τῆς πίστεως καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἔμεινε καὶ μένει ἄγνωστον, σκοτεινόν, ἀσαφές, μυστηριῶδες, διότι ἐγράφη καὶ ἔμεινε καὶ ἀναγινώσκεται καὶ διδάσκεται εἰς γλῶσσαν ἀκατάληπτον, ὄχι μόνον παρὰ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἀνεπτυγμένων ἀκόμη τάξεων.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μαθητὴς τῶν ἀκμαζουσῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του Ἀλεξανδρεινῶν σχολῶν, Ἑλληνιστὴς δεινός, ἀπευθυνόμενος πρὸς Ἕλληνας ζῶντας πρὸ δέκα ἐννέα ὅλων αἰώνων, φυσικὸν ἦτο νὰ γράψῃ εἰς τὴν γλῶσσαν, ἣν καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ὡμίλουν καὶ ἐνόουν καὶ ἔγραφον. Ἀλλὰ σήμερον ὅτε μεταφράζομεν ἀπὸ τὰς ξένας γλώσσας τὰ διάφορα φιλολογικὰ ἢ κλασικὰ ἔργα τῶν ξένων συγγραφέων πρὸς πλουτισμὸν τῶν γνώσεών μας, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μεταφράσωμεν καὶ τὰ πολύτιμα αὐτὰ θρησκευτικὰ διδάγματα, διὰ νὰ ἔχῃ ἐπὶ τέλους ἕνα πρακτικὸν σκοπὸν ἡ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας διδασκαλία καὶ μελέτη των;

Μόνον λοιπὸν διὰ τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐποχῆς του καὶ τῶν χρόνων του εἰργάσθη καὶ ἐμόχθησε καὶ ἐμελέτησε καὶ ἔγραψεν ὁ μέγας καὶ σοφὸς τῆς Ἐκκλησίας μας διδάσκαλος; Μόνον δι' αὐτοὺς ἠψήφησε τὴν ὀργὴν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν μῆνιν τῶν Φαρισσαίων καὶ τοὺς διωγμοὺς τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸ ἐπιβουλὸ τῶν Ρωμαίων καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ὑπέβαλεν ὁ θηριώδης Νέρων;

Ὦ! οἱ τύποι, οἱ τύποι! πτωχὲ Παῦλε! Ἐὰν εἴξευρες ὅτι οἱ τύποι αὐτοί, τοὺς ὁποίους τόσον ἐπολέμησες ζῶν, θὰ ἦσαν παραίτιοι νὰ χάνεται ἀσκόπως καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ὁ σπόρος τοῦ καλοῦ, ὃν ἔσπειρες εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐὰν εἴξευρες ὅτι ὁ μαρτυρικός σου θάνατος, καὶ τὸ χυθὲν ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς γῆς αἷμά σου ηὔξησαν μόνον κατὰ ἓν τὴν ἑκατόμβην τῶν θυμάτων τοῦ χριστιανισμοῦ, χωρὶς ἡ διδασκαλία σου νὰ φέρῃ τὸ σωτήριον ἀποτέλεσμά της, χωρὶς οἱ ὡραῖοι καὶ σοφοὶ λόγοι σου νὰ εἶναι καταληπτοὶ παρὰ τῶν ἀπογόνων ἐκείνων, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁποίων ἐγράφησαν τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ τοῦ μεγάλου καὶ ὑπερόχου πνεύματός σου!...

ΑΣΥΛΟΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ ἀγάπης καὶ περὶ τῶν διδασκόντων αὐτήν, ἂς στρέψωμεν ὀλίγον τὰ βλέμματα καὶ πρὸς ἔργα ὑπερτάτης ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ καὶ ἡ ἀγάπη ἱδρύει καὶ οἰκοδομεῖ.

Τὸ «Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων» εἶναι βεβαίως ἐκ τῶν ἔργων τούτων. Τίς λοιπόν, ἐὰν ὄχι οἱ εἰς ἰσοβίους πόνους καὶ ἀσθενείας καταδικασμένοι εἶναι ἄξιοι μείζονος ἀγάπης; Τίς, ἐὰν ὄχι οἱ ἀπόκληροι τῆς τύχης διὰ τοὺς ὁποίους πᾶσα ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς ἐλπὶς ἀπωλέσθη, πᾶν ὄνειρον εὐδαιμονίας ἀπεσβέσθη, πᾶσα παραμυθία καὶ ἀνακούφισις ἐξέλιπε;

Καὶ ὅμως ἐλησμονήθησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰς τριχυμίας αὐτὸς τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου καὶ τὸ Ἄσυλόν των μόλις συνετηρήθη, χωρίς, ὡς ἄλλοτε ἐγίνετο, γενναία καὶ ἀρωγὸς νὰ προσέλθῃ ἡ φιλανθρωπία εἰς αὐτό.

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ἀγάπης, καθ' ἃς δι' ὅλους ἀνατέλλει φωτεινὸν τὸ ἄστρον τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς προσδοκίας, μόνον τὰ βλέμματα τῶν ἀνιάτων δὲν ἀνανακλῶσι τὴν χαράν, μόνον εἰς τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμμένα χείλη των δὲν ἐπανθεῖ τὸ μειδίαμα τῆς ἐλπίδος. Ἂς τοῖς δοθῇ τοὐλάχιστον ἀνακούφισις καὶ παρηγορία διὰ γενναίων πρὸς τὸ Ἄσυλόν των συνδρομῶν, ἂς τοῖς δοθοῦν δείγματα ἀγάπης καὶ συμπαθείας καὶ στοργῆς παρὰ τῶν εὐτυχῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ τύχη μειδιᾷ πάντοτε, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ μόνον μὲ ρόδα καὶ μὲ χαρὰν εἶναι ἐσπαρμένη.

Ἡ νέα πρόεδρος τοῦ Ἀσύλου, μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπομάκρυνσιν τῆς κ. Ναταλίας κ. Σούτσου, Μαρία Καραπάνου εἶναι ὁ τύπος τῆς καλῆς καὶ φιλανθρώπου γυναικός, ἀληθῶς δὲ ἀγωνίζεται καὶ μοχθεῖ, ἵνα τὸ Ἄσυλον ἐξακολουθῇ τὸν εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπον προορισμόν του, ἵνα ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν δυστυχῶν, εἰς οὓς παρέχει στέγην καὶ συντήρησιν. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ δυστυχῶς ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ γενναιότης μονάδων πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ὑποστήριξιν τοιούτων ἱδρυμάτων.

Αἱ καὶ ἄλλοτε παρασχοῦσαι δι' ἡμῶν εἰς αὐτὸ τὸν ὀβολόν των καλαί μας ἀναγνώστριαι ἂς τὸ πράξουν καὶ σήμερον. Αἱ ἀνάγκαι τοῦ Ἀσύλου μας εἶναι μεγάλαι, ἡ δι' αὐτοῦ δὲ παρεχομένη εὐεργεσία ἀνυπολόγιστος. Ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἡ προσοχὴ ὅλων μας εἶχε στραφῆ πρὸς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰς καταιγίδας καὶ τρικυμίας ἐκυμαίνετο τὸ ἐθνικόν μας σκάφος καὶ κατεπονοῦντο οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐλπίδες μας ὡς λαοῦ, καιρὸς εἶναι σήμερον, ὅτε σχετικὴ γαλήνη ἐπῆλθε καὶ ὁ ἄμεσος κίνδυνος ἐξέλιπε νὰ στραφῶμεν πρὸς τὰ ἀτυχῆ πλάσματα, τῶν ὁποίων ὁ βίος εἶναι μαρτύριον καὶ ἡ ἀνακούφισις καθῆκον ἐπιβαλλόμενον παρὰ τῆς θρησκείας, ἧς τὴν μεγίστην τῶν ἑορτῶν ἑορτάζομεν σήμερον.

ΕΝ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὰ πάντα ἔχουν περιβληθῆ ὄψιν ἑορτῆς. Ἐπὶ τῆς φύσεως πλανᾶται ἡ ζωὴ τῆς χαρᾶς.

Εἴς τινα λαμπρὸν καὶ ἀπέραντον κῆπον ἡ εἰκὼν τῆς χαρᾶς εἶναι ἔτι τελειοτέρα. Ποικιλόχροα ἄνθη, ὑπερήφανα δένδρα, κομψά, χαρίεντα, ἐκχειλίζοντα ἀπὸ ζωήν, λικνίζουν ἐπιχαρίτως τὰς κεφαλάς των ὑπὸ τὸ ἀπαλὸν τοῦ ζεφύρου φίλημα. Ἐδῶ ἡ λευκὴ μαργαρίτα κλίνει τὴν κεφαλήν, ἀναμένουσα τὴν νεάνιδα, ἥτις θὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ εἰς τὰ πέταλά της τὴν ἀπάντησιν, δι' ἣν σκιρτᾷ ἀνυπομόνως ἡ καρδιά της. Τὸ ἐρυθρὸν ρόδον ταλαντεύεται ὑπερήφανον. Ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλὴ σκορπίζει τὰ λευκὰ χιονισμένα ἄνθη της.

Ἡ γλυκεῖα τοῦ ἴου ὀσμὴ ἀρωματίζει τὸν ἀέρα. Οἱ κυανοὶ νάρκισσοι, αἱ ρόδινοι τολύπαι, οἱ ὑάκινθοι, τὰ ποικιλόχρωμα κύανα, προβάλλουν ἐρωτοτρόπως τοὺς κάλυκάς των μεταξὺ τῆς ἀνθισμένης ροδῆς, τῆς λευκοστολισμένης πορτοκαλλέας. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μαγείας ταύτης τὸ ᾄσμα τόσων πτηνῶν, σκιρτώντων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἀκούεται γλυκύ, ἐνῷ αἱ λευκαὶ καὶ ποικιλόχρωμοι ψυχαὶ πετοῦν ὡς ἐν χορῷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος. Πανταχοῦ βλάστησις, κίνησις, ζωὴ καὶ χαρά. Ὁ ἥλιος τὰς χρυσᾶς του ἀκτῖνας ἐκπέμπων, περιβάλλει μετ' ἀγάπης καὶ θερμότητος τὸ δροσερὸν τοῦτο μειδίαμα τῆς ζωῆς, τὴν ὡραίαν ἐαρινὴν ταύτην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐκεῖ κάτω ὑπὸ εὐωδιάζουσαν ἐξαίγοκλήματος καταπράσινον τοῦ κήπου σκιάδα, ἡ οἰκογένεια ἅπασα εὐτυχὴς καὶ εὔθυμος μετὰ τὸ γεῦμα τοῦ Πάσχα διεσκέδαζεν.

Ἡ μήτηρ, νεαρὰ ξανθή, χαρίεσσα καὶ ὡρία μὲ τὸ λευκόν της ἔνδυμα κάθηται ἡμικεκλιμένη ἐπὶ σιδηροῦ ἀνακλίντρου, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ μικρότερόν της τέκνον, ἀληθὲς Χερουβείμ. Οἱ ρόδινοι δάκτυλοί του παίζουν μὲ τὴν χρυσὴν κόμην της, καὶ τὸ ἀγγελικὸν προσωπάκι του προστρίβεται ἐπὶ τοῦ τῆς μητρὸς μὲ τὴν παιδικὴν ἀθῶαν χαράν, λάμπουσαν εἰς τὰ γαλανά του ὄμματα. Ἐκείνη τὸ καλύπτει μὲ φιλήματα τρυφερά, μητρικά, γεμᾶτα μὲ ἀγάπην καὶ στοργήν. Παρέκει ἡ ἀγροτικὴ ἐκ κορμοῦ δένδρου τράπεζα μὲ τὸ λευκὸν τραπεζομάνδυλον, μὲ τὰ πινάκια πλήρη ὀστῶν, φλοιῶν, ὀπωρῶν, λειψάνων γλυκυσμάτων, μὲ τὰς φιάλας κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρεις ὕδατος ἢ ἐρυθροῦ οἴνου, μὲ τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ τὰ μάκτρα φύρδην μίγδην ἐπ' αὐτῆς. Δύο κοριτσάκια, τὸ ἓν ξανθὸν μὲ τὴν ὁλόχρυσον οὖλην κόμην καὶ τὸ ἄλλο μελαγχροινὸν μὲ τὰ ὡς κόρακος πτέρωμα μελανὰ μαλλάκια του, παίζουν. Μαδοῦν ἀλύπητα καὶ ἐκσφενδονίζουν τὸ ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου τὰ ἄνθη ἐκ τῶν ἀνθοδεσμῶν τῆς τραπέζης, ἐνῷ τὰ πέταλα πίπτουν ἀποφυλλιζόμενα καὶ ἀδελφόνονται ἐπὶ τῆς τραπέζης μὲ τὰ ἐρυθρὰ κελύφη τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα. Ἀπέναντι ὁ πατήρ, ὥριμος, μελαγχροινός, ὡραῖος ἀνὴρ διδάσκει, — παίζων πρὸς τὸν δωδεκαετῆ μικρὸν υἱόν του — πῶς νὰ σκοπεύῃ καλῶς μὲ τὸ ψεύτικον τουφεκάκι του, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπιτρέπει νὰ θέτῃ ἀληθινὰ καψύλια. Καὶ οἱ γέλωτες, αἱ φιδραὶ καὶ ἀσυνάρτητοι ὁμιλίαι, αἱ διακεκομμέναι φράσεις, αἱ ἐπευφημίαι, τὰ χειροκροτήματα συμπληροῦν τὴν ὡραίαν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας. Εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου, λευκή, κομψή, γραφική, ἐγείρεται ἡ οἰκία. Μὲ τὰ ἀνοικτά της παράθυρα, μὲ τὰ δάπεδα στίλβοντα ἐκ καθαριότητος, μὲ τὸ ὁποῖα παίζουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, μὲ τὰ λευκὰ παραπετάσματα, κυματίζοντα ἁρμονικῶς ὑπὸ τοῦ ἀέρος, μὲ τὸ τῶν ἀστειευομένων ὑπηρετῶν πήγαινε κ' ἔλα, μὲ τὰ καινουργῆ καὶ καθαρὰ ἔπιπλα, μὲ τὸ ᾄσμα τῶν ἐντὸς τῶν κλωβῶν πτηνῶν καὶ μὲ τὰς ὑλακὰς τοῦ μικροῦ λευκοῦ κυναρίου, ἀνταναχλᾷ τῆς ἑορτῆς τὴν ζωντανὴν εἰκόνα.

Καὶ ὅμως εἴς τι διαμέρισμα αὐτῆς ἐπικρατεῖ πένθιμος σιωπή. Εἴς τι μέγα δωμάτιον μὲ τὰ παράθυρα ἑρμητικῶς κλεισμένα καὶ καλυπτόμενα ὑπὸ βαρέων ἐκ βελούδου παραπετασμάτων, μὲ δύο τρία ἐρμάρια πλήρη ἀπὸ κατασκονισμένους τόμους, μὲ τραπέζας, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι διεσπαρμένα παμμεγέθη βιβλία, χειρόγραφα, φύλλα χάρτου, περιοδικά, ἐφημερίδες, μὲ τὴν ἐστίαν μόλις ἐσβεσμένην, μὲ φανταστικὰ ὄργανα, πύρκυνα, διυλιστῆρας, λέβητας, φιάλας ἐνσήμους μετὰ διαφόρων χρωμάτων ὑγρῶν· ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ἐπί τινος βολταιριανοῦ καθίσματος κάθηται ἄνθρωπος ἀναγινώσκων. Κρατεῖ μολυβίδα δι' ἧς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἀφοῦ πρῶτον στερεώσῃ ἐπὶ τῆς ρινὸς τὰ ὀμματογυάλια του, σημειοῖ ἐπί τινος τετραδίου ἀριθμοὺς καὶ σημεῖα ἀκαταλήπτα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶναι πλέον νέος. Ἡ κεφαλή του, γυμνὴ κατὰ τὸ πλεῖστον, διατηρεῖ μόλις λευκάς τινας τρίχας. Τὸ γυμνὸν μέτωπον μὲ τὰς μεγάλας ρυτίδας δεικνύει τὴν μεγάλην πνευματικὴν καταπόνησιν. Ὁ στίλβων ὄπισθεν τῶν διοπτρῶν μέλας ὀφθαλμὸς ἀνταναχλᾷ τὴν εὐφυΐαν καὶ εἰς τὸ μικρὸν συμπτυσσόμενον μὲ τὰ λεπτὰ χείλη στόμα ἀναγινώσκει τις τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν θέλησιν. Εἰς τὴν γρυπὴν ῥῖνα τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὸ ἀκάματον, εἰς τὴν ὅλην δ' αὐτὴν μορφὴν τὴν ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀλλ' ὀλίγον κυρτουμένου ἴσως ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς μελέτης κορμοῦ, ἀναγνωρίζεις τὸν σοφὸν ἢ μᾶλλον τὸν φιλόσοφον.

Αἴφνης πλήρης εὐχαριστήσεως ἀπωθεῖ τὸ ἐνώπιόν του βιβλίον καὶ ἀφοῦ ἐσημείωσέ τι ἀκάμη ἐπὶ τοῦ τετραδίου του κλείει αὐτὸ καὶ τρίβων τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως, ἐνῷ τὸ στόμα διαστέλλεται εἰς μειδίαμα καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἀστράπτει ἐκ χαρᾶς, ψιθυρίζει διὰ μικρᾶς φωνῆς: «Ἐπὶ τέλους» ἀπκράλλακτα ὡς ὁ Ἀρχιμήδης θὰ ἐξέφερε τὸ μέγα ἐκεῖνο «Εὕρηκα».

Τοῦτο μόνον καὶ εἶτα βυθίζεται εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

Ἐκ τούτων τὸν ἐξεγείρει αἴφνης ἓν βαρὺ καὶ ἠχηρὸν τίγκ, τάγκ. Εἶναι ὁ κώδων τῆς δευτέρας Ἀναστάσεως, ὁ καλῶν τοὺς πιστοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς εἰς τὸν ναόν.

— Τίγκ, τάγκ ἠχεῖ ὁ κώδων.

Τί εἶνε τοῦτο; ἐρωτᾷ δυσαρέστως ἐκπληττόμενος ὁ φιλόσοφος.

— «Ἀ! ἐνθυμοῦμαι. Σήμερον εἶνε Πάσχα. Καὶ προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς ὁ κώδων τοῦ ναοῦ. Μωρίαι! καὶ μειδιᾷ αὐταρέσκως ὁ γέρων.

Οἱ Χριστιανοὶ θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Χά! χά! Μωροὶ θεοσοφισταί. Οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι, οἱ μωροὶ καὶ ἀνόητοι. Ὁ ὄχλος! Ἐκεῖνοι εἶτινες, μὴ θέλοντες νὰ γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ παντός, φοβούμενοι τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν, ἄνανδροι, δειλιῶντες πρὸ τοῦ πόνου καὶ τῶν θλίψεων, τρέμοντες διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, ζητοῦν νὰ εὕρουν λογικὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, πρὸς ἣν γονυπετοῦντες, καὶ ὡς δοῦλοι προσφέροντες λατρείαν, νὰ ἀποδώσωσι τὴν εὐθύνην τῆς ὑπάρξεως, τὸν σκοπὸν τοῦ βίου. Οἱ ποταποὶ καὶ οἱ ἀνίκανοι.

Ὁ Θεός! ποῦ εἶνε λοιπόν, αὐτὸς ὁ Παντοδύναμος, ὁ Πάνσοφος, ὁ Πανάγαθος! Δὲν τὸν ἀπήντησα τοιοῦτον οὐδαμοῦ καὶ τὸν ἀρνοῦμαι. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἡ ὑπερφυσικὴ αὕτη πάνσοφος καὶ πανάγαθος δύναμις θὰ ἔπλασε τὸν κόσμον ἄλλοῖον, ἄνευ τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεων καὶ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου. Ἐκτὸς ἂν ὅτε τὸν ἔπλασεν, ἐνήργει μόνον ἡ βούλησίς του ἄνευ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς σοφίας καὶ ποῦ τότε πάνσοφος, ἢ τὸν ἔπλασεν ἐν στιγμῇ ἀδυναμίας ἢ ὁρμώμενος ὑπὸ ἀσκόπου μωρίας ἢ ἀσυγγνώστου ὠμότητος καὶ τότε ποῦ τὸ παντοδύναμον καὶ τὸ πανάγαθον αὐτοῦ; Ἄρα ἡ ὑπερφυσικὴ αὕτη δημιουργικὴ δύναμις, ὁ Θεός, ὁ Πλάστης, εἶνε ἀσυνείδητος δύναμις! Πρὸς τί λοιπὸν ἐγὼ νὰ κλίνω πρὸ αὐτοῦ τὸ γόνυ καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσω τὸ αὐτόματον, ὅπερ καθιστᾷ ἐμὲ ἀπόλυτον κύριον, θεόν, δημιουργόν! Τὸν Θεὸν τὸν ἄπειρον, ὃν οἱ ψοφοδεεῖς λατρεύουν, ἐγὼ τὸν κλείω εἰς τὴν παλάμην καὶ εἰς τὴν κεφαλήν.

Αἴφνης ἡ βαρεῖα τοῦ δωματίου του θύρα ὠθεῖται ἐλαφρῶς, ἡμιανοίγει καὶ ὁ ξανθὸς ἄγγελος τοῦ κήπου εἰσέρχεται, βηματίζων ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν. «Χριστὸς Ἀνέστη», παπποῦ, φωνάζει μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ τερπνὴν φωνίτσαν του.

— Τί ἔγεινες, πάλι μὲ τὰ βιβλία σου! ἡμεῖς ἐφάγαμε τὸ ψητὸ ἀρνὶ καὶ ἐσκουντρήσαμε τὰ κόκκινα αὐγά. Σήμερον εἶνε Πάσχα. Τώρα ποῦ ἀνεστήθη ὁ Χριστός, δὲν διαβάζουνε σκυφτοί. Χαίρονται καὶ ψάλλουν «Χριστὸς Ἀνέστη». Ἔλα μαζῆ μου εἰς τὸν κῆπον. Θὰ δῇς τὸν ἥλιον, τὰ λουλούδια, τὴν χαρὰν τὸν οὐρανὸ καὶ ἐκεῖ ψηλὰ — ψηλά, θὰ δῇς, ὅπου τὸν εἶδα κι' ἐγώ, μέσα σὲ ἄσπρο καὶ τριανταφυλλένιο σύννεφο, μὲ τὰ ἄσπρα του φτερὰ καὶ τὸ ὁλοφώτιστό του πρόσωπο, τὸ Χριστὸ νὰ πετᾷ. Ἔλα, παπποῦ 'στὸν κῆπο. Καὶ σύρει ἡ μικροῦλα τὸν γηραιὸν ἄπιστον ἀπὸ τῆς χειρός. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τῆς φυσιογνωμίας ἡ αὐστηρὰ καὶ στεγνὴ ἔκφρασις ἐφαιδρύνθη κἄπως, λαμβάνει μεταξύ του τὴν χρυσῆν κεφαλὴν καὶ ἐναποθέτει φίλημα ἐπ' αὐτῆς. Μειδιῶν, δὲ καλοκαγάθως ἐρωτᾷ·

— Μπᾶ! τὸν εἶδες ἀλήθεια τὸν Χριστό;

— Νά, 'κεῖ στὸν κῆπο ποῦ ἔβλεπα μὲ πεταλοῦδα, νὰ πετᾷ 'ψηλά, ἔστρεψα στὸν οὐρανό. Ἔξαφνα μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα εἶδα νὰ μοῦ γελᾷ ὁ Χριστός, ὄχι τὸ παιδάκι τῶν Χριστουγέννων, ποῦ βαστᾷ ἡ Παναγία εἰς τὴν ἀγκαλιά, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς τῆς Ἀναστάσεως, ἄνδρας μεγάλος καὶ ὡραῖος σὰν τὸν μπαμπᾶ. Νά, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ θὰ τὸν 'δῇς. Μὰ ἔλα, ἄνοιξε καὶ ἔσυρε τὸν γέροντα πρὸς τὸ παράθυρον, διὰ τοῦ ὁποίου μία ἀκτὶς ἀσθενικὴ διωλίσθαινεν.

Ὁ γέρων συρόμενος ὑπὸ τῆς ἐγγονῆς ἑκὼν ἄκων, ἔρχεται πρὸς τὸ παράθυρον Ἀποσύρων τὰ παραπετάσματα, ὠθεῖ μετὰ προσπαθείας τὰ παραθυρόφυλλα, τὰ ὁποῖα ὑπεχώρησαν γογγίζοντα καὶ τὸ φῶς ἄπλετον, διολισθῆσαν, ἐφώτισεν ἀλλοκότως τὸ παραδόξως πένθιμον τοῦ σοφοῦ δωμάτιον.

— Πάρε με στὰ χέρια σου, παπποῦ, νὰ 'δῶ καὶ γώ, φω-

ναζει ἡ μικρά, σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος. Ὁ πάππος ὑπεῖκει εἰς τὴν θωπευτικὴν παράκλησιν. Μόλις ἡ μικρὰ εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σκιρτῶσα ἐκ χαρᾶς, λουσμένη ἐξ αἴγλης οὐρανίας καὶ δεικνύουσα γωνίαν τινὰ τοῦ ὁρίζοντος, ὅπου μεγαλοπρεπὴς ἔδυεν ὁ ἥλιος, θριαμβευτικῶς ἀνακράζει.

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ, παππού! Γιὰ δές! Σοῦ λέγω λοιπὸν ψέμματα! . . . . . Νὰ ὁ Χριστός! . . . . Ὁ γέρων στρέφει πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τῆς ἐγγονῆς του, μειδιῶν τρυφερῶς, ἀλλὰ καὶ χλευαστικῶς. Αἴφνης ὠχριᾷ καὶ ταράσσεται. Τὸ ὑπερήφανόν του μέτωπον περιβάλλεται ὑπὸ λάμψεως· τὸ σκωπτικόν του στόμα μειδιᾷ, ὁ σκεπτικὸς ὀφθαλμός του ἀστράπτει, κλονίζεται ὁ γέρων καὶ πίπτει εἰς τὰ γόνατα. Εἴτε διὰ τῶν πραγματικῶν ὀφθαλμῶν, εἴτε διὰ τῶν φανταστικῶν, ἴσως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐγγονῆς του, ἧς ἐκράτει τὴν χεῖρα μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του, εἶδε τὸν Χριστὸν ἱπτάμενον. Μὲ τὰ δάκρυα βρέχοντα τὰς παρειάς του πάντοτε γονυπετής, συμπλέκων τὰς χεῖρας, ψιθυρίζει μετὰ κατανύξεως. Θεέ μου, Θεέ μου! Σύγγνωθι. Ὑπάρχεις καὶ σὲ πιστεύω· σὺ ὁ Θεός μου καὶ δοῦλός σου ἐγὼ ταπεινός!

— Ἔ, παππού! Τὸν εἶδες τὸν Χριστὸ ποῦ ἀνεστήθηκε; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μικρά, ἡ ὁποία εἶχε διολισθήσει πλησίον του, ἐν ᾧ ἐγονυπέτει καὶ περιέβαλλε τὸν τράχηλόν του μὲ τὰς μικράς της χεῖρας.

— Ναί, χρυσό μου. Ὁ Θεός σου μοῦ ἔστειλεν ἕνα ἄγγελον γιὰ νὰ μοῦ 'πῇ πῶς σήμερα εἶνε τὸ Πάσχα καὶ μοῦ δείξῃ τὸ Χριστὸ ποῦ ἀνεστήθηκε. Πᾶμε στὸ κῆπο, ἀγγελέ μου, νὰ ψάλλωμε μὲ τοὺς ἄλλους τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἑλένη Πολιτάκη

ZAARDAM (HOLLANDE)

Ἡ Zaardam, εἶνε μία ἐκ τῶν πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ὁλλανδίας. Εἰς πλείστας δὲ ἐκ τῶν μικρῶν πρασίνων οἰκιῶν της κατοικοῦσι ναυπηγοὶ ἑκατομμυριοῦχοι καὶ δὲν εὑρίσκει τις οὔτε μίαν οἰκογένειαν ἄνευ ἄρτου, οὔτε ἓν παιδίον ἄνευ προστάτου.

Ἡ Zaardam κατέχει πλὴν τούτου ἐκεῖνο ὅπερ ὁ Ναπολέων Α' ὠνόμασε «τὸ ὡραιότερον μαυσωλεῖον τῆς Ὁλλανδίας», δηλ. τὴν καλύβην Πέτρου τοῦ Μεγάλου εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἡ πόλις ἐπὶ πολὺ ὠνομάσθη ὅπως καὶ σήμερον παρὰ πολλῶν καλεῖται, Czardam ἢ Zaardam. Πληθὺς ὁδηγῶν ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς τῶν ξένων, τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Zaardam, τὸ ὄνομα τοῦ περιφήμου τούτου οἰκίσκου καὶ δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ μόνος σκοπός, δι' ὃν ἐπισκέπτονται τὴν πόλιν ταύτην.

Πότε καὶ δικτὶ ὁ μέγας αὐτοκράτωρ ἦλθε νὰ κατασκευάσῃ τὴν καλύβην ταύτην, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἠξεύρει. Ἀφοῦ ἐνίκησε τοὺς Ταρτάρους καὶ τοὺς Τούρκους, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν θριαμβευτικὴν ἐν Μόσχᾳ εἴσοδόν του, ὁ νέος Τσάρος ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ κυριώτερα κράτη τῆς Εὐρώπης, ὅπως σπουδάσῃ τὰς τέχνας καὶ βιομηχανίας. Συνοδευόμενος λοιπὸν παρὰ τριῶν πρέσβεων, τεσσάρων γραμματέων, δώδεκα εὐγενῶν, πεντήκοντα φυλάκων καὶ ἑνὸς νάνου, ἀφῆκε τὰ κράτη του κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ 1697, διεπέρασε τὴν Λιβονίαν, διῆλθε διὰ τῆς Πρωσσίας, διὰ τῆς Πομμερανίας, διὰ Βερολίνου, Οὐεστφαλίας καὶ ἔφθασεν εἰς Ἀμστερδάμην δέκα πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἀκολουθίας του.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἄγνωστος εἰς ὅλους, διῆλθε καιρόν τινα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁπλοστασίων τῆς ναυαρχίας. Ἐκεῖθεν μετεφέρθη εἰς Zaardam, ὅπου εὑρίσκοντο τὰ περιφημότερα ναυπηγεῖα καὶ ὅπου ἔλαβε τὸ ἔνδυμα τοῦ ναύτου, ὅπως μάθῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ διὰ τῶν χειρῶν του τὴν τέχνην τοῦ κατασκευάζειν πλοῖα, εἰς ἣν τέχνην διέπρεπον τότε οἱ Ὁλλανδοί.

Ἐνταῦθα, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Μιχαηλώφ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ναυπηγεῖον Mijuheer Calf τινός, ἐνεγράφη μεταξὺ τῶν ἐργατῶν, εἰργάσθη ὡς λεπτουργός, ὡς σιδηρουργός, ὡς σχοινοπλόκος.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Zaardam διαμονῆς του, εἶχε τὸ αὐτὸ ἔνδυμα καὶ τὴν αὐτὴν τροφήν, ἣν εἶχον καὶ οἱ συνεργάται του καὶ ἐκοιμᾶτο ὅπως αὐτοὶ ἐντὸς ξυλίνου οἰκίσκου, ὅστις εἶνε ἐκεῖνος ὃν δεικνύουσι σήμερον. Πόσον καιρὸν διέτριψεν ἐν Zaardam, ἀκριβῶς δὲν γνωρίζουσιν. Οἱ μὲν ἀξιοῦσιν ὅτι ἔμεινε μῆνάς τινας, ἄλλοι πιστεύουσιν, ὅπερ εἶνε καὶ ὀρθότερον, ὅτι δὲν ἔμεινεν εἰμὴ μίαν ἑβδομάδα, ἕνεκα τῆς ἀδιακρίτου περιεργείας ἧς ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον. Ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε βέβκιον, εἶνε ὅτι, ἐπανελθὼν εἰς Ἀμστερδάμην μετ' ὀλίγον καιρόν, ἐτελείωσε διὰ τῶν χειρῶν του, εἰς τὸ ὁπλοστάσιον τῆς Ἰνδικῆς Ἑταιρίας, ἓν πλοῖον ἑξήκοντα κανονίων, ὅτι ἐσπούδασε τὰ μαθηματικά, τὴν φυσικήν, τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἀνατομίαν, τὴν ζωγραφικήν, καὶ ὅτι ἐγκατέλιπε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ Ἰκνουάριον τοῦ 1698, ὅπως μεταβῇ εἰς Λονδῖνον.

Ὁ περιβόητος οἰκίσκος εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς Zaardam, πρὸ τῆς ἀχανοῦς πεδιάδος καὶ εἶνε ὡς (emboitée dans un petit édifice en maconnerie) *ἐνηρμοσμένος ἐντὸς μικροῦ κτιρίου*, ὅπερ ἡ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας, Ἄννα Παυλόβνα, Ρωσσὶς τὴν καταγωγήν, ἔκτισεν ὅπως τὸν προφυλάξῃ κατὰ τῆς ἀκρασίας τῶν καιρῶν.

Εἶναι μία ἀληθὴς καλύβη τῶν ἁλιέων ἐκ ξύλων, ἀπαρτιζομένη ἐκ δύο μικρῶν δωματίων. Εἶνε δὲ τόσον ἐφαρμένη καὶ πελαιωμένη, ὥστε ἂν δὲν ἐστηρίζετο παρὰ τοῦ κτιρίου, ὅπερ τὴν περικυκλώνει, ἓν φύσημα ἀέρος θὰ τὴν ἔρριπτε κατὰ γῆς. Ἐντὸς ἑνὸς δωματίου ὑπάρχουσι τρεῖς σκίμποδες χονδροειδεῖς, μία μεγάλη τράπεζα, μία κλίνη, χρησιμεύουσα καὶ ὡς σκευοθήκη καὶ μία μεγάλη ἑστία κατὰ τὸν ἀρχαῖον φλαμανδικὸν τρόπον. Ἐν τῷ δευτέρῳ δωματίῳ, ὑπάρχουν δύο μεγάλαι εἰκόνες· ἡ τοῦ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, μὲ ἐνδυμασίαν ἐργάτου, καὶ ἡ τῆς Αὐτοκρατείρας Αἰκατερίνης, σημαῖαι δὲ ρωσσικαὶ καὶ ὁλλανδικαὶ ἀναπετάννυνται ἐπὶ τῆς στέγης.

Ἡ τράπεζα, τὰ μεσότοιχα, οἱ παραστάται, αἱ θύραι, οἱ δοκοί, εἰσὶ κεκαλυμμένοι ἐξ ὀνομάτων, στίχων, ἀποφθεγμάτων, ἐπιγραφῶν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Μία μαρμαρίνη πλάξ, φέρουσα τὰς λέξεις τούτας: Petro magno Alexander, εἶχε τεθῆ τῇ φροντίδι τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τῆς Ρωσσίας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεώς του κατὰ τὸ 1814. Μία ἄλλη πλὰξ ὑπενθυμίζει τὴν ἐπίσκεψιν ἣν εἶχε κάμει ὁ πρίγκιψ διάδοχος, πρώην Τσάρος, κατὰ τὸ

1839, κάτωθι δὲ ὑπάρχει μία στροφὴ ἑνὸς ρώσσου ποιητοῦ, ἥτις λέγει: «Ἄνωθεν τῆς ταπεινῆς ταύτης διαμονῆς »κίωροῦνται οἱ ἅγιοι ἄγγελοι. Διάδοχε, γονυπέτησον. Ἐδῶ »εἶνε ἡ κοιτὶς τοῦ κράτους σου, ἐδῶ εἶνε ὅπου ἐγεννήθη τὸ μεγαλεῖον τῆς Ρωσσίας».

Ἄλλοι λίθοι ἀναπολοῦσι τὰς ἐπισκέψεις βασιλέων καὶ πριγκήπων· ὁμοῦ δὲ μὲ τοὺς λίθους ἄλλα ποιήματα καὶ ἰδίως ἐπιγραφαὶ ρωσσικαί, αἵτινες ἐκφράζουσι τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν χαρὰν ἀνθρώπων φθασάντων εἰς τὸ τέρμα ἱερᾶς ὁδοιπορίας. Μία ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ὑπενθυμίζει ὅτι, ἐκ τῆς ἀγρίας ταύτης καλύβης ὁ ξυλουργὸς Πέτρος Μιχαηλώφ διηύθυνε τὰς κινήσεις τοῦ μοσχοβιτικοῦ στρατοῦ, ὅστις ἐπολέμει ἐναντίον τῶν Τούρκων ἐν Ukraine.

Ἐὰν ἡ ἐνδοξοτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς τοῦ Μεγάλου Πέτρου ὑπῆρξεν ἐκείνη, καθ' ἣν ἐκοιμήθη ἐν τῇ καλύβῃ ταύτῃ καὶ ὅπου κατὰ πρώτην φορὰν εἰργάσθη διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν, ὡσαύτως ἡ εὐτυχεστέρα του ἡμέρα θὰ ἦτον ἐκείνη, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐν αὐτῇ μετὰ δέκα ὀκτὼ ἔτη, ἐν τῷ κολοφῶνι τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δόξης, ὅπως δείξῃ εἰς τὴν Αἰκατερίνην τὸ μέρος ὅπου, ἁπλοῦς ἐργάτης, ἔμαθε νὰ γείνῃ Αὐτοκράτωρ. Οἱ κάτοικοι τῆς Zaardam ἐνθυμοῦνται τὴν ἡμέραν ταύτην μεθ' ὑπερηφανείας καὶ ὡμιλοῦσιν ὡς περὶ συμβεβηκότος, οὗ ὑπῆρξαν μάρτυρες.

Ἡ Τσαρίνα εἶχε μείνει εἰς Wesel ὅπως γεννήσῃ.

Ὁ Τσάρος ἔφθασε μόνος εἰς Zaardam. Ἕκαστος δύναται νὰ φανταασθῇ μεθ' οἵας χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῶν ἐμπόρων ἐκείνων, τῶν ναυτῶν, τῶν ξυλουργῶν, οἵτινες τὸν εἶχον ὡς σύντροφον πρὸ ὀκταετίας. Διὰ τὸν κόσμον ἦτον ὁ νικητὴς τῆς Pultava, ὁ θεμελιωτὴς τῆς Πετρουπόλεως, ὁ ἐκπολιτίσας τὴν Ρωσσίαν. Ἀλλὰ δι' αὐτούς, δὲν ἦτον εἰμή, ὁ Peter Baas, ἤτοι ὁ μπάρμπα Πέτρος, ὅπως τὸν ὠνόμαζον οἰκείως, ὅτε συνειργάζοντο· ἦτο καὶ οὗτος ἕνα παιδὶ τῆς Zaardam, τὸ ὁποῖον ἔγεινεν Αὐτοκράτωρ. Ἦτον εἷς παλαιὸς φίλος, ὅστις ἐπανήρχετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν φίλων του.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετὸν ἔφθασεν ἡ Αὐτοκράτειρα, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐπεσκέφθη τὴν καλύβην.

Αὐτοκράτωρ καὶ Αὐτοκράτειρα ἄνευ ἀκολουθίας καὶ ἐπιδείξεως μετέβησαν νὰ γευματίσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Mijuheer Calf, τοῦ κατασκευαστοῦ τῶν πλοίων, ὅστις εἶχε δεχθῆ εἰς τὸ ναυπηγεῖόν του τὸν νέον ἐστεμμένον ἐργάτην.

Ὁ λαὸς τοὺς συνώδευσε κραυγάζων: Ζήτω ὁ μπάρμπα Πέτρος! Καὶ ὁ κὺρ Πέτρος, ὁ ἐξολοθρευτὴς τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Strélitz, ὁ δικαστὴς τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, ὁ φοβερὸς πρίγκηψ ἔκλαυσεν!

(Ἐκ τῶν τοῦ Edmondo de Amicis. La Hollande).

Μαρία Α. Δρόσου.

ΕΛΛΗΝΙΣ ΙΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΒΙΕΝΝΗΝ

Τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐτιμήθη κατ' αὐτὰς εἰς Βιέννην ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νεαρᾶς ἀριστούχου ἰατροῦ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, δος Ἀλεξάνδρας Παναγιωτάτου, ἥτις μετέβη ἐκεῖ πρὸς τελειοποίησιν εἰς τὸ πρακτικὸν ἰδίᾳ μέρος τῆς ἐπιστήμης της.

Ἡ ἐκεῖ ἑλληνικὴ παροικία ὑπεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν νεαρὰν ἐπιστήμονα, ἥτις ἐκεῖ τιμᾷ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ὡς καὶ ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑτέρα ἀδελφή της, ἰατρὸς τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου, δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου, περὶ ἧς ἐγράψαμεν προηγουμένως, ἥτις τόσας ἀποκτᾷ ὀτημέραι συμπαθείας καὶ τόσον ὑπερήφανον καθιστᾷ τὴν ἐκεῖ ἑλληνικὴν κοινότητα.

Η ΑΜΑΞΑ

— Εἰπέ, ὅτι θὰ ὑπάγω. Καὶ ὡσεὶ μονολογοῦσα. Νά! αἱ ἀληθεῖς βασίλισσαι τῆς ἐποχῆς! αἱ ράπτριαί μας. Εἴμεθα εἰς τὰς διαταγάς των καὶ ὀφείλομεν νὰ τὰς ὑπακούωμεν πάντοτε καὶ εἰς πάντα. Στρεφομένη δὲ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον: — Ἰουλία, προσέθηκεν, εἰπὲ εἰς τὸν Πέτρον νὰ ζεύξῃ τὴν ἅμαξαν ἀκριβῶς τὴν πρώτην καὶ ἡμίσειαν.

— Κυρία, ὁ Πέτρος δὲν εἶναι εἰς τὸν σταῦλον. Ὁ κ. κόμης τὸν διέταξε νὰ ζεύξῃ ἀπὸ τῆς πρωΐας καὶ μετέβηταν εἰς τὸ δάσος μὲ τὸν κ. Δωπὸν διὰ νὰ δοκιμάσουν τοὺς νέους ἵππους.

— Καλά· τότε εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, ἂς μοῦ φωνάξουν μίαν ἅμαξαν . . . . Καὶ εὐθὺς ὡς ἡ ὑπηρέτρια ἐξῆλθε: Τί ὡραῖον πρᾶγμα εἶναι ὁ σύζυγος, πρὶν νὰ ὑπανδρευθῶμεν ἀκόμη! Καὶ τί θαυμάσια ὄνειρα κάμνομεν ὅλαι ἡμεῖς διὰ τὸ ἄγνωστον μέλλον . . . . . Ἀλλ' ἔπειτα ὅταν ἡ τρομερὰ πραγματικότης παρουσιάζεται . . . . . ὤ! τότε! . . . . Ὁ κύριος ἀμελεῖ τὴν κυρίαν, ἐὰν δὲν τὴν λησμονῇ καθ' ὁλοκληρίαν. Ὁ κύριος ἱππεύει, κυνηγᾷ, δοκιμάζει τοὺς ἵππους του, ὅταν ἀκριβῶς ἡ κυρία θέλῃ νὰ δοκιμάσῃ τὸ φόρεμά της. Ὁ κύριος ἔχει τὰς ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις του καὶ δὲν θὰ τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ, πῶς ὁλόκληρος ἡ φύσις δὲν πανηγυρίζει, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι εὐτυχής. Ἀλλ' εἶναι ἆρά γε καὶ οὕτω εὐτυχὴς ὁ προσφιλὴς αὐτὸς ἀγάριστος; Ποῦ εἶναι; . . . . Τί κάμνει ἆρά γε.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς αὐτήν, ὁ Φλωρὶν ἐπανήρχετο ἀπὸ τὸ δάσος ἐξηπλωμένος εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν ἅμαξάν του, μὲ τὸν φίλον του Δωπὸν εἰς τὸ πλευρόν του, τὸν τραπεζίτην του αὐτόν, τὸν τόσον προσφιλῆ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔκτακτον εἰδικότητα εἰς τὰς χρηματιστικὰς ὑποθέσεις, εἰς τὸ κοτιλλιὸν καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἵππων. Οἱ δύο φίλοι ἐπέστρεφον, εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοὺς ἵππους καὶ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν αὐτὴν ἐκδρομὴν καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς ἐστιατόριον τοῦ συρμοῦ, ὅπου καὶ ἐπρογευμάτισαν. Μετὰ τὸ πρόγευμά των ἐζήτησαν τὴν ἅμαξαν μεταξὺ σειρᾶς ὅλης ἁμαξῶν, αἱ ὁποῖαι ἐστάθμευον πρὸ τοῦ ναοῦ. Πλῆθος περιέργων εἶχε συναθροισθῆ ἐκεῖ, ἡ μεγάλη θύρα τῆς ἐκκλησίας ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐκ τῶν ἤχων τοῦ ὀργάνου οἱ δύο φίλοι ἐνόησαν ὅτι ἐτελεῖτο γάμος ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

— Πηγαίνομεν νὰ ἴδωμεν τὴν νύμφην; εἶπεν ὁ Φλωρὶν εἰς τὸν σύντροφόν του.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Δὲν ἔχω καιρόν. Μὲ ἀναμένουν εἰς τὸ Χρηματιστήριον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀγοραῖον ὄχημα ἐσταμάτησεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας καὶ ἐξ αὐτοῦ κατῆλθε γυνὴ ὡραίου ἀναστήματος, ἁπλούστατα ἀλλ' εὐπρεπέστατα ἐνδεδυμένη, μὲ πολλὴν χάριν ἐν τῷ συνόλῳ της, μὲ ὡραίαν ἀριστοκρατικὴν χεῖρα, ἧς ἡ λεπτότης διεκρίνετο καὶ ἔξωθεν τοῦ χειροκτίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἔρριψεν ἓν νόμισμα εἰς τὴν παλάμην τοῦ ἁμαξηλάτου.

Ὁ Παῦλος Δωπὸν ὑπεκλίθη πρὸ αὐτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν διήρ-

Ο ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΩΝ

"Η ΗΩΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ,,

Ἐὰν εἶναι βεβαιωμένον ὅτι μία τῶν αἰτιῶν τῆς κακοδαιμονίας τοῦ Ἔθνους ἡμῶν εἶναι ἡ μὴ ἀνάπτυξις τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας ἐν γένει· ἐὰν εἶναι βεβαιωμένον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ κόσμου, ὅτι ὅπου αὕτη ἐξελίσσεται μεθοδικῶς καὶ προοδεύει, ἐκεῖ ἀπομακρύνεται ἡ δυστυχία, ἐκεῖ ὁ πενόμενος πληθυσμὸς εὑρίσκει δι' ἐντίμου ἐργασίας τὸν ἄρτον του, πᾶσι ἐπιβάλλεται τὸ καθῆκον, ὅπως ἐν τῇ ἀλληλοβοηθείᾳ ὑποστηριχθῇ ὅλαις δυνάμεσιν ἡ ἐγχώριος παραγωγή, ἡ τελειοποίησις κατὰ τὸ ἐφικτὸν αὐτῆς, ὅπως δυνηθῇ νὰ εὕρῃ καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὴν ζήτησιν, τὸν γνώμονα τοῦτον τῆς εὐημερίας ἑνὸς τόπου.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὡς σύμβολον πίστεως, αἱ ἐν Μεσολογγίῳ Κυρίαι ἔχουσαι, ἀπεφάσισαν καὶ συνέστησαν Σύλλογον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἡ «Ἠὼς τοῦ Μεσολογγίου», πεποιθυῖαι ὅτι ἐν τῇ κοινῇ συνεργασίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ ὑποστηρίξει τῶν τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀναγνωριζόντων, θέλουσι κατορθώσει σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀναγραφομένου ἐν τῷ καταστατικῷ ὡς σκοποῦ τοῦ Συλλόγου των, ἤτοι τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τῆς ἐν Μεσολογγίῳ ἀσκουμένης ὑφαντικῆς καὶ πλεκτικῆς ἰδίᾳ, καὶ τὸ κατορθωτὸν τοῦ συναγωνισμοῦ ταύτης πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀπομιμήσεις, γενικώτερον δὲ πάσης τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας.

Ἐλπίζων ὁ Σύλλογος ἐπὶ τὴν ἔκθυμον ὑποστήριξιν τῶν ἁπανταχοῦ Μεσολογγιτίδων καὶ Μεσολογγιτῶν ὡς καὶ ἐπὶ τὴν τοιαύτην ὅλων τῶν Γυναικείων Συλλόγων καὶ τῶν τὴν ἀνωτέρω ἀλήθειαν ἀναγνωριζόντων, ἀγγέλλει τὴν σύστασίν του, δηλῶν σύναμα, ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν προμήθειαν ἐγχωρίων ὑφασμάτων οἱουδήποτε εἴδους, ἄνευ οὐδενὸς ἀπολύτως κέρδους.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 24 Μαρτίου 1898.

Ἡ πρόεδρος	Ἡ ἀντιπρόεδρος
ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΡΟΣΙΝΗ	ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ ταμίας	Ἡ γραμματεὺς
Εὐτέρπη Ντάη	Φλωρεντία Λαζάνη

Αἱ σύμβουλοι

Ἀμαλία Βάλβη, Χαρίκλεια Μελέτη, Ἀνδρομάχη Ξ. Βάλβη, Χαρίκλεια Σοτίδα, Κορίννα Παπαδοπούλου, Ἑλένη Μαστροκώστα, Ἑλένη Ζορμπᾶ, Ἀσπασία Σ. Ραυτοπούλου, Βιργινία Δ. Μανωλάτου, Ἑλένη Ν. Χρυσογέλου, Πολυξένη Ἀθ. Παπουτζοπούλου, Εὐανθία Γ. Παπουτζοπούλου.

ΤΑΦΟΣ

Τοιοῦτον φέρει πόνου καὶ δακρύων τίτλον ἡ κατ' αὐτὰς ἐκδιδομένη ὡραία συλλογὴ ποιήσεων τοῦ θρηνοῦντος τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ υἱοῦ του ποιητοῦ μας κ. Κωστῆ Παλαμᾶ. Ὅλων ὅσων ἡ καρδιὰ ἐπληγώθη ἀπὸ τὸν πρόωρον θάνατον ἀγαπημένου παιδιοῦ, θὰ εὕρουν εἰς τοὺς πόνους τοῦ ποιητοῦ τὸν ἰδικόν των πόνον, θὰ ἀναγνωρίσουν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς θρηνούσης καρδιᾶς του τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδικῆς των. Θὰ εἶναι οὕτως εἰπεῖν, τὸ περιπαθὲς μοιρολόγι τοῦ ποιητοῦ, ἓν μεγάλο καὶ ὡραῖον τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς φαντασίας μνημόσυνον ὅλων τῶν γονέων, τὰ ὁποῖα θρηνοῦν τὰ παιδάκια των.

Διὰ τὸ τμῆμα τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων»

Ἡ δὶς Ἑλένη Θεοδοσίου ἐκ Φιλιππουπόλεως: φρ. χρ. 11.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Γ. Κ. *Καλάμας.* Ἡ εὐγενὴς προθυμία καὶ ἡ αὐταπάρνησις μεθ' ἧς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐργάζεσθε ὑπὲρ τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» σᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τόσους κόπους καὶ φροντίδας.—Α. Π. Π. *Ναύπλιον.* Ἡ προθυμία σας μὲ συγκινεῖ καὶ ἐνθαρρύνει. Ἐπιστολὴ μετὰ ἐπιταγῆς ἐλήφθη. Πολλὰς καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. — Δα Αἰ. Δ. *Ζαγαζίγ.* Φροντίσατε παρακαλοῦμεν τὴν εἴσπραξιν τῆς συνδρομῆς τῆς κ. Ε. Δ. Μ. κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της. —Δα Ρ.Ν. *Ζάκυνθον.* Χρήματα μετ ἐπιστραφησῶν ἀποδείξεων ἐλάβομεν. Εὐχαριστίας πολλὰς δι' εὐγενῆ πάντοτε προθυμίαν.—Καν Σ. Β. *Σπάρτην.* Εὐγνωμονοῦμεν διὰ πρόθυμον ἐκτέλεσιν παρακλήσεώς μας. Μᾶς ὑποχρεόνετε ὄχι ὀλιγώτερον τῆς καλῆς μητρός σας. Τοιαύτη εὐγενὴς ἐνίσχυσις ἀποτελεῖ τὴν μεγίστην μας ἱκανοποίησιν. Γράφομεν.—Καν Α. Ε. Π. *Κάϊρον.* Τοκεμερίδιον ἐλήφθη. Ἡ πληρωθεῖσα συνδρομὴ εἶναι τοῦ 98. Εὐχαριστοῦμεν.

χετο ἐνώπιόν του, ἐνῷ ὁ φίλος του δι' ἐρωματικοῦ βλέμματος ἐζήτει περὶ αὐτῆς πληροφορίας.

— Εἰς ἄλλην στιγμήν, εἶπεν ἐκεῖνος, πηδῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁμάξης. Μὲ ἀναμένουν εἰς τὸ χρηματιστήριον. Δὲν ἔχω νὰ χάσω οὔτε στιγμήν.

Ἡ νέα γυνὴ εἶχε διασχίσει τὴν πλατεῖαν καὶ ἀνήρχετο βραδέως πρὸς τὸ περίστυλον.

Ὁ Φλωρὰν ἠθάνετο τὴν ἀόριστον καὶ παράδοξον ἔλξιν, ἣν αἰσθάνεταί τις πρὸ ἀγνώστου, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπανίδῃ ἴσως καὶ ἥτις ἀφίνει ὄπισθέν της ἓν ἄρωμα δρόσου, μίαν ἀκτῖνα κάλλους. Τὴν ἠκολούθησε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν ἀκριβῶς, ὅταν εἰσήρχετο καὶ αὐτή. Ἦτο καταφανὲς ὅτι δὲν ἦτο προσκεκλημένη εἰς τὸν γάμον ἐκεῖνον, ἀλλ' ὅτι εἰσήρχετο ἐκεῖ ἐκ περιεργείας μᾶλλον. Ἐγονυπέτησεν, ἐστήριξε τὰς χεῖράς της ἐπί τινος καθίσματος καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν της εἰς στάσιν γραφικήν, ἥτις ἐξῆρεν ἔτι μᾶλλον τὸ εἰς ἁρμονικὴν στρογγυλότητα καὶ μακρὰς ὡραίας πτυχὰς πίπτον φόρεμά της.

Ὁ Φλωρὰν τὴν ἐθαύμαζε. Προσεποιήθη, ὅτι προσηύχετο ὁ ἀσεβής, ἵνα τὴν πλησιάσῃ περισσότερον, ἵνα ἀναμείνῃ τὴν ἔξοδόν της. Ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἐπισημότητα τοῦ διεξαγομένου μυστηρίου. Οἱ ἦχοι τοῦ ὀργάνου ἀνήρχοντο γλυκεῖς ὡς ψιθυρισμὸς καὶ ἐσκορπίζοντο διαχύνοντες τὴν ἁρμονίαν τοῦ ἱεροῦ μέλους. Εἰς ἀοιδὸς ἔψαλλε μὲ περιπάθειαν τὸ «O Salutaris». Ἦτο σύνθεσις μεγάλου διδασκάλου, ἔμπνευσις ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας, ἐξ ἐκείνων αἵτινες ὡς ἐν προαισθήσει τοῦ ἀπείρου καὶ ἀτελευτήτου ὑψοῦνται πέραν τοῦ οὐρανίου ὁρίζοντος.

Καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἡ νέα γυνὴ παρηκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ μυστήριον γονυπετοῦσα καὶ ἀνεγειρομένη, ὁσάκις οἱ τύποι ἐπέβαλον τοῦτο. Τοῦτο δὲν τὴν ἠμπόδιζε νὰ παρακολουθῇ ταυτοχρόνως μὲ βλέμμα παρατηρητικὸν τὴν ἔκθεσιν τῶν ὡραίων φορεμάτων καὶ ἀνθέων, τὸ σύνολον τῆς πολυτελείας καὶ καλαισθησίας, τὸ ὁποῖον ἐστόλιζε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸν ναὸν τῆς Μαγδαληνῆς. Δὶς εἶχεν ἤδη ἐξετάσει τὴν ὥραν εἰς τὸ ὡρολόγιόν της. Εἶχεν ἄρά γε συνέντευξιν ἢ ἤρχετο ἐκεῖ πρὸς συνάντησιν προσώπου, τὸ ὁποῖον ἠδυνάτει νὰ συναντήσῃ εἰς ἄλλο μέρος Μυστήριον; εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ζητήσωμεν νὰ εἰσδύσωμεν καὶ τὸ ὁποῖον ἐμαντεύσατε ἴσως.

Πρὶν ἢ λήξῃ ἡ τελετή, ἡ νέα γυνὴ ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθεν. Εὑρεθεῖσα εἰς τὸ περίστυλον ἐφάνη μὲ ἓν βλέμμά της συμβουλευθεῖσα τὸν καιρόν, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ συννεφώδης καὶ ἕτοιμος νὰ ἐκσπάσῃ εἰς ὁρμητικὴν βροχήν. Ἤδη χονδραὶ σταγόνες ἔπιπτον ἀραιαὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡ ἄγνωστος μὲ τὴν ὀμπρέλλαν της ἔνευεν εἰς διερχομένην ἄμαξαν, ἡ ὁποία ὅμως κατελήφθη παρ' ἄλλου διαβάτου. Ἐκάλεσε καὶ δεύτερον ἁμαξηλάτην καὶ τρίτον ἄνευ μείζονος ἐπιτυχίας. Ἐφαίνετο εὐρισκομένη εἰς προφανῆ ἀμηχανίαν καὶ πάλιν δὲ συνεβουλεύθη τὴν ὥραν της, ὅτε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀψηφήσῃ τὸν καιρόν, σηκώνουσα μὲ προσοχὴν τὰ φορέματά της . . . Ὁ Φλωρὰν δὲν ἐδίστασε. Κυρία, εἶπε, πλησιάζων καὶ ἀποκαλυπτόμενος, θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ἄμαξάν μου;

— Εὐχαριστῶ, Κύριε, ἀπήντησεν ἁπλούστατα καὶ μὲ μειδίαμα εὐγνωμοσύνης· καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐδέχθη τὴν προστατευτικὴν χεῖρα, ἣν τῆς ἔτεινεν ὁ ἄγνωστος κύριος, ὅστις τὴν ἠρώτησε.

(Ἀκολουθεῖ)